

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: Udrag fra ST. LAURENTIUS

Citation: Møller, Poul Martin: "Skrifter i Udvalg", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 16.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-idm140426999476480/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»Hvor skulde jeg hitte det Troldenavn,
Naar jeg det aldrig vidste?
Jeg visselig maa mine Øjne to
I Nat til Troldene miste.

O, Skade for mit gamle Syn,
Som ej jeg kan bevare;
Men allermest for Sol og Maane,
De skinne begge saa klare.«

Den Herre lagde sig ned og bad
Alt paa den grønne Høj,
Da hørte han i Højen brat
En Puslen og en Støj.

Det var det arrige Troldebarn,
Saa saare hans Øjne runde,
Og Moderen ganger op og ned
Og tysser ham, som hun kunde.

»Slaa dig til Taals, min rare Glut!
Du lade Graaden fare,
Nu kommer Find med Sol og Maane,
Med Kristmands Øjne klare.«

Og det var St. Laurentius,
Han bliver saa glad til Mode,
Frelst var Sol, og frelst var Maane,
Dertil hans Øjne gode.

Thi da den lede Troldemand
Ad Hjemmet monne lakke,
Han siger: »Du være velkommen, Find!
Alt i din egen Bakke.«

Og det var da den lede Trold,
Han skreg i Højen inde,
Og skrige gjorde det lidet Barn
Tilmed den lede Kvinde.

Trolden havde saa dybt under Muld
De krogede Lønnegange,
Der tager han til, med Barn og Viv,
Saa skyndelig at gange.

Og da de under Kirken kom,
Da dukker han op sin Pande,
Da monne han med Barn og Viv
Paa Kirkegulvet stande.

Da griber han om den Støtte stærk,
Og det med megen Harme,
At knuse den Kirke, det var hans Agt,
Med sine Helvedes Arme.

Da kunde han aldrig røre et Lem,
Og aldrig Benet flytte;
Han staar, en Kamp, i denne Stund
Ved Lundakirkens Støtte.

Løser hans Kvinde sit lange Haar,
Hendes Lokker i Gulvet rinde,
Og om en Stolpe, tyk og stærk,
Det Baand hun monne vinde.

Da blev hun Sten i samme Stund,
Og Sten blev hendes Unge;
Der staar hun med sit Hovedbaand,
Naar Folk i Kirken sjunge.